

ANTON MEDVED:

ŠIBRE.

17.

Satira stopa med ljudmi,
pogumno ji goré oči.
Na kogar se obregne,
za lase jo potegne,

vsa kri po žilah mu zavre.
A kogar ne zadene,
na hrbtu roke sklene
in meni: „Pametno dekle!“

18.

Kvišku, Ljubljana! Po konci,
vsi rodoljubi z deže! [!]
Cirkus naznanjajo zvonci.
Videli bodete slone,
opice, jezdece, konje
silne in majhne ko tele.

Milega naroda sini,
tukaj ste vendar edini
Nič se ne čudi, sveti Martin,
da se potapljaš v pozabo!
Rajši vržejo tebe ven,
nego konja pod tabo.

19.

Odkar si, poezija
ti, ‚deklica za vse‘,
zdaj venec ti ovija,
zdaj te na križ pribija,
kar za svoj narod mre.

Igrača si opolzna
nasičenim ljudem.
sanjavcem deva solzna,
bukvarjem krava molzna,
bojnikom meč in šlem.

20.

Nikdar ugnan
kakor cigan
ti si, nesrečni zemljan!
Vedno za polnimi lonci
s praznimi segaš rokami,
z delom si hitro pri konci,
nikdar pri konci z željami.

